

церския отъ щаба на опълчението бивуакъ, гдѣто не липсуваше вода. На опълченеца се струваше, че висшето началство повече се грижи за себе си, нежели за подчиненитѣ си, и кой знае, да ли нѣмаше право.

— Кога ли ще тръгнемъ? все по-често и по-често се чуваха питання.

Но врѣмето въ такива случаи върви бавно.

Събрани на купчини, опълченцитѣ интимно се разговаряха. Всѣки отъ тѣхъ искаше да искаже болката на душата си, при всичко, че тя бѣше у всички еднаква. Всичкитѣ бѣха обхванати отъ едно чувство, чувство на обида и незадоволство, за гдѣто началството тѣй злѣ ги третираше.

Легналъ подъ едно сѣнчесто дърво, азъ неволно чувахъ разговора на опълченцитѣ, които, впрочемъ, не се стѣсняваха отъ моето присѣствие. Да описвамъ всичко исказано отъ тѣхъ, всичко което вълнуваше душитѣ имъ, не е възможно. За туй на кжсо, ще кажа за общия отзивъ на опълченцитѣ, безъ разлика, биле тѣ интелигентни или не интелигентни, учени или безграмотни.

— Бе, брате! Рѣшили сме се да жертвуваме живота си за отечеството, а пъкъ отъ тѣзи физически и нравствени мжки ли ще ни е страхъ?! Дързостъ! Ний трѣбва търпѣливо да прѣнасяме всички незгоди, казваше единъ.

— Бе, джанъмъ, началницитѣ и въ другитѣ дружини сж сжщо русси, между това не тѣй се отнасятъ къмъ опълченцитѣ, както нашитѣ, се обаждаше другъ.

— Хмъ, русситѣ! Тукъ не русситѣ, а началството, въобще, каза трети. Нима командира на 1-а дружина подполковникъ Кесяковъ не е българинъ? Е, по-добръ ли се отнася той къмъ опълченцитѣ? Не по негова ли заповѣдь ей сега смазаха отъ бой съ прѣчки двама опълченци, за сжщото прѣстѣпление, за което нашия командиръ ни пореше гърбоветѣ съ нагайката, свърши той.

Виждаше се, че само цѣлното съзнание на дългътъ удържаше опълченцитѣ отъ да не напустнатъ редоветѣ на опълчението.

Най-послѣ повечето отъ уморенитѣ опълченци заспаха, но твърдѣ за малко.

Търрр, търр! се зачу по бивуака барабанный бой, който по-насетнѣ се подхвана и отъ тръбачитѣ.